

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoCsp/11/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120349720
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6120349720.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Alexandra Mojša a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Ul. Mýtna č. 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Ul. Mýtna č. 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanému X. X., narodenému XX. XX. XXXX, trvale bytom XXX XX A. W. č. XX, právne zastúpenému JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom Ul. J. Kráľa č. 5/A, 984 01 Lučenec, o zaplatenie istiny vo výške 4 916,33 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 13Csp/72/2020-123 z 8. decembra 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca je **p o v i n ť** zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ō v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 08. 12. 2020 žalobu zamietol (prvý výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania (druhý výrok).

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 4 916,33 Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 6 547,97 Eur od 21. 12. 2017 do 19. 03. 2020, zo sumy 6 140,06 Eur od 20. 03. 2020 do 23. 04. 2020, zo sumy 5 732,15 Eur od 24. 04. 2020 do 19. 06. 2020, zo sumy 5 324,24 Eur od 20. 06. 2020 do 29. 07. 2020 a zo sumy 4 916,33 Eur od 30. 07. 2020 do zaplatenia a náhrady trov konania s odkazom na Zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 16. 02. 2015 uzavretú medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s. (ďalej aj „právny predchodca žalobcu“) a žalovaným pod číslom úverového účtu N. a reg. číslom XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej aj „Zmluva o úvere“, resp. „úverová zmluva“).

Súd prvej inštancie uviedol, že Okresným súdom Banská Bystrica v upomínacom konaní bol dňa 20. 08. 2020 vydaný platobný rozkaz sp. zn. 19Up/1504/2020, proti ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odôvodnený odpor, preto podľa ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní bol platobný rozkaz podaním odporu zrušený.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu zavretia úverovej zmluvy (ďalej aj „OZ“), § 53 ods. 9, § 54a, § 101, § 103, § 524 ods. 1,2, § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k dátumu uzavretia úverovej zmluvy (ďalej

aj „ZoSÚ,“ resp. „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej aj „Zákon o bankách,“ resp. „ZoB“).

Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom, ktorý pri uzatváraní zmluvy poskytoval spotrebiteľské úvery v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaným ako dlžníkom, ktorý pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, bola dňa 16. 02. 2015 uzavretá Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička,“ ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa vzťahuje zákonná úprava Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy ako aj zákonná úprava týkajúca sa spotrebiteľských zmlúv uvedená v ustanovení § 52 a nasl. OZ.

Na základe Zmluvy o úvere zo dňa 16. 02. 2015 právny predchodca žalobcu (Všeobecná úverová banka, a.s) poskytol žalovanému dňa 16. 02. 2015 jednorazovo úver na vo výške 16 000,- Eur. Išlo o Flexipôžičku. Žalovaný sa zaviazal úver splatiť v 60 mesačných splátkach po 401,09 Eur s dátumom prvej splátky dňa 16. 03. 2015, s dátumom konečnej splatnosti dňa 16. 02. 2020, s výškou úrokovej sadzby 17,40 % ročne, s výškou RPMN 19,96 %, s výškou priemernej RPMN 10,89 %, s poplatkom za poskytnutie úveru 320,- Eur.

Keďže žalovaný namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, súd prvej inštancie sa musel zaoberať posúdením dôvodnosti tejto námietky. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách vymedzuje a definuje podmienky za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke, ktorou sa rozumie i pobočka zahraničnej banky buď inej banke alebo subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta tohto ustanovenia definuje dve takéto podmienky a to písomnú výzvu banky uvažujúcej o postúpení nesplácanej úverovej pohľadávky adresovanú klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou je trvajúce viac ako 90 dní omeškanie klienta so splácaním čo i len časti jeho peňažného záväzku. Druhá veta tohto ustanovenia potom upravuje situácie, za ktorých aj napriek splneniu podmienok postúpenia banka uplatní právo postúpiť pohľadávku nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva splní. A rovnako upravuje aj prípad, v ktorom uvedené obmedzenie banky neplatí vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti peňažného záväzku trval kvalifikovaný čas, presahujúci jeden rok. Posledná veta uvedeného ustanovenia vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkovi aj dokumentácie o záväzkovom vzťahu, na základe ktorého vznikla postúpená pohľadávka. Predmetné zákonné ustanovenie je kogentné a vymedzuje podmienky postúpenia „bankového úveru“ na nebankový subjekt (nejde len o otázky bankového tajomstva).

Pokiaľ ide o existenciu písomnej výzvy banky adresovanej žalovanému ako dlžníkovi, ktorou ho banka (právny predchodca žalobcu) vyzvala na zaplatenie nesplácaných omeškaných splátok úveru, žalobca predložil súdu prvej inštancie výzvu pôvodného veriteľa zo dňa 27. 09. 2017 označenú ako „Tretia upomienka - pokus o zmier,“ ktorou bol žalovaný zo strany pôvodného veriteľa vyzvaný na úhradu dlžnej pohľadávky v celkovej výške 1 225,37 Eur a súčasne bol upozornený, že ak nedôjde k okamžitej úhrade dlžnej sumy, bude veriteľ požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v úverovej zmluve. Následne právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 09. 11. 2017 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a súčasne vyzval žalovaného na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom v lehote 7 dní od doručenia výzvy. Keďže účinky jednorazového zosplatenia úveru mohli nastať až po splnení zákonnej podmienky uvedenej v ustanovení § 53 ods. 9 OZ, t.j. v prípade omeškania dlžníka s úhradou omeškaných splátok úveru po uplynutí 15 dní od upozornenia na zosplatenie a doručenie upozornenia podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ žalovanému bolo v konaní preukázané, preto dňa 09. 11. 2017 došlo právne účinným spôsobom k zosplateniu úveru.

Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 06. 03. 2020 právny predchodca žalobcu oznámil v zmysle ustanovenia § 526 ods. 1 OZ žalovanému, že ku dňu 02. 03. 2020 postúpil svoju pohľadávku, ktorá vyplýva z úverovej zmluvy v celosti spolu so všetkými úrokmi a ostatným príslušenstvom na žalobcu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že konečná splatnosť úveru nastala ku dňu 16. 02. 2020, čiže v čase postúpenia žalovanej pohľadávky táto už bola po termíne konečnej splatnosti.

Za písomnú výzvu banky podľa ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách súd prvej inštancie považoval výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru zo dňa 09. 11. 2017.

Definovanie podmienok, za ktorých banka môže pristúpiť k postúpeniu pohľadávky je úpravou, ktorej zmyslom a účelom je to, že bez splnenia týchto podmienok nemôže dôjsť k postúpeniu pohľadávky. Zákon o bankách je špeciálnym predpisom ku Občianskemu zákonníku. Tento zákon stanovuje osobitné hmotnoprávne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu osobu. Podľa ustanovenia § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. Keďže v konaní bolo zo strany žalobcu preukázaná

existencia písomnej výzvy banky dlžníkovi (výzva na predčasné splatenie zostatku úveru zo dňa 09. 11. 2017), ktorý bol nepretržite dlhšie ako 90 v omeškaní, bola splnená podmienka vyplývajúca z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, t.j. bola splnená osobitná zákonná podmienka na platné postúpenie pohľadávky banky, preto na strane žalobcu je daná aktívna vecná legitímácia, pričom súd prvej inštancie opätovne poukázal na to, že v čase postúpenia pohľadávky dňa 02. 03. 2020 už bol úver vyplývajúci zo žalovanej zmluvy „konečne splatný.“

Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkami žalovaného, že výzva zo dňa 27. 09. 2017 a zo dňa 09. 11. 2017 nespĺňajú kritériá určitosti jednostranného právneho úkonu, pričom výzvy nepovažoval za neplatné právne úkony, keďže v kontexte platobnej disciplíny žalovaného z predloženého výpisu z účtu žalovaného vyplynulo, s ktorými splátkami bol žalovaný v omeškaní ako aj to, že jeho omeškanie čo i len s časťou peňažného záväzku trvalo v čase postúpenia pohľadávky (02. 03. 2020) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

Súd prvej inštancie konštatoval, že Zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou podľa Občianskeho zákonníka a súčasne aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa Zákona spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na to, že ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy a žaloba bola podaná na súd prvej inštancie dňa 31. 07. 2020, t.j. už po nadobudnutí účinnosti ustanovenia § 54a OZ, súd prvej inštancie sa ex offico zaoberal tým, či uplatnené právo nie je premlčané.

Súd prvej inštancie uviedol: „Pri posudzovaní premlčania žalobcom uplatneného nárok súd vychádzal z tvrdení a listín predložených žalobcom v konaní. Z predloženej úverovej zmluvy je zrejmé, že medzi zmluvnými stranami bolo dohodnuté plnenie dlhu v splátkach, preto na premlčanie zosplatneného dlhu žalovanej treba aplikovať ust. § 103 Obč. zák. V tomto prípade z úverovej zmluvy a všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že mesačné splátky boli splatné vždy do 16. dňa v mesiaci (bod 3 úverovej zmluvy), ktorá skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná. Z predložených listín - výpisu z účtu žalovaného vyplývajú dátumy a výška čerpania úveru žalovaným ako aj dátumy a výšky úhrad úveru žalovaným.

Listom zo dňa 27. 09. 2017, označeným ako "Tretia upomienka - pokus o zmier" bol žalovaný zo strany pôvodného veriteľa vyzvaný na úhradu dlžnej pohľadávky v celkovej výške 1 225,37 Eur a súčasne bol upozornený, že ak nedôjde k okamžitej úhrade dlžnej sumy, bude veriteľ požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v úverovej zmluve.

Listom zo dňa 09. 11. 2017, označeným ako "Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom" vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a súčasne touto výzvou vyzval žalovaného na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom v lehote 7 dní od doručenia výzvy.

Z výpisu z účtu žalovaného vyplýva, že v roku 2017, v ktorom došlo k predčasnému zosplatneniu úveru, vykonal nasledovné úhrady: dňa 13. 03. 2017 vo výške 405,19 Eur, dňa 13. 03. 2017 vo výške 405,80 Eur, dňa 12. 05. 2017 vo výške 406,57 Eur, dňa 12. 06. 2017 vo výške 405,81 Eur, dňa 02. 08. 2017 vo výške 406,64 Eur a dňa 25. 08. 2017 vo výške 406,69 Eur, t.j. vykonal celkom 6 úhrad z čoho vyplýva, že splátku splatnú dňa 16. 07. 2017 a ďalšie splátky až do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru dňa 09. 11. 2017, už nezaplátil.

Z čl. IX bodu 1 Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a.s. vyplýva, že banka môže požadovať, aby dlžník vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v úverovej zmluve.

Pôvodný veriteľ vo výzve zo dňa 09. 11. 2017 nešpecifikoval, pre ktorú omeškanú splátku využil svoje právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Mailovým podaním doručeným súdu dňa 07. 12. 2020 právny zástupca žalobcu uviedol, že pôvodný veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 09. 11. 2017 pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 16. 10. 2017.

Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že pôvodný veriteľ celý dlh zosplatnil ku dňu 09. 11. 2017. Napriek tomu, že pôvodný veriteľ vo výzve zo dňa 09. 11. 2017 o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, presne nešpecifikoval, od omeškania ktorej splátky odvodil právo okamžitej úhrady celého dlhu, z ust. § 53 ods.9 Obč. zák., nesporne vyplýva možnosť vykonať právo zosplatnenia až po trojmesačnom omeškaní so splatením príslušnej splátky a preto v danom prípade k zosplatneniu došlo v dôsledku omeškania so splátkou, splatnou najneskôr dňa 16. 07. 2017. Keďže od jej splatnosti do 09. 11. 2017, kedy pôvodný veriteľ vyhlásil pohľadávku z úveru za predčasne splatnú, uplynuli viac ako tri mesiace, v zmysle už citovaného ust. § 103 Obč. zák., plynie premlčacia doba celého zosplatneného dlhu nie od okamihu doručenia oznámenia, alebo výzvy pôvodného veriteľa na jeho splatenie, ale od zročnosti nesplnenej splátky, ktorá založila právo veriteľa žiadať predčasné splatenie. Ak teda v súdnej veci išlo o splátku splatnú 16. 07. 2017, začala týmto dňom plynúť premlčacia doba pre splatnosť celého zvyšku dlhu žalovanému. Trojročná premlčacia doba zosplatneného zvyšku dlhu, tak uplynula najneskôr 16. 07.

2020. Žalobca v danom spore podal žalobu na súd (Okresný súd Banská Bystrica) až dňa 31. 07. 2020, teda v tom čase bol už jeho nárok nepochybne premlčaný. Premlčaný nárok zo spotrebiteľskej zmluvy s poukazom na ust. § 54a Obč. zák. nemožno vymáhať, preto potom súd žalobu vrátane uplatneného príslušenstva zamietol.

K vyjadreniu zástupcu žalobcu, že pôvodný veriteľ úver predčasne zosplatnil ku dňu 09. 11. 2017 pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 16. 10. 2017 súd uvádza, že pôvodný veriteľ nemohol zákonným spôsobom uplatniť svoje právo na zosplatnenie úveru vo vzťahu k nezaplatenej splátke splatnej dňa 16. 10. 2017, keďže k zosplatneniu úveru došlo oznámením zo dňa 09. 11. 2017 a vo vzťahu k splátke splatnej dňa 16. 10. 2017 nebola splnená podmienka vyplývajúca z ust. § 53 ods. 9 Obč. zák., v zmysle ktorej môže veriteľ pri spotrebiteľskej zmluve využiť právo na zosplatnenie podľa ust. § 565 Obč. zák. až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, za súčasného upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, čo bolo v danom prípade splnené len vo vzťahu k splátke splatnej dňa 16. 07. 2017 upozornením v predžalobnej upomienke zo dňa 27. 09. 2017, ktorá bola daná na poštovú prepravu dňa 27. 09. 2017.

Pre úplnosť súd poznamenáva, že keď vo vzťahu k splátke splatnej dňa 16. 07. 2017 sú najneskôr splnené podmienky v zmysle ust. § 53 ods. 9 a ust. § 565 Obč. zák. na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a nárok je premlčaný, tak potom vo vzťahu ku ktorejkoľvek inej nezaplatenej skoršej mesačnej splátke by bol nárok žalobcu rovnako premlčaný. O neskoršie splatnú nezaplatenú splátku ísť nemôže, keďže vo vzťahu k nej by nebola splnená ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti, podmienka uvedená v ust. § 53 ods. 9 Obč. zák., ako to súd uvádza v bode 38/ odôvodnenia tohto rozsudku.“

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v spojitosti s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému ako strane, ktorá mala v konaní plný úspech, nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi ako strane, ktorá mala v konaní neúspech, a to v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie žalobca podal včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 4 916,33 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6 547,97 Eur od 21. 12. 2017 do 19. 03. 2020, zo sumy 6 140,06 Eur od 20. 03. 2020 do 23. 04. 2020, zo sumy 5 732,15 Eur od 24. 04. 2020 do 19. 06. 2020, zo sumy 5 324,24 Eur od 20. 06. 2020 do 29. 07. 2020, zo sumy 4 916,33 Eur od 30. 07. 2020 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal mu náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP.

Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nesprávne posúdil jeho nárok ako premlčaný, keď začiatok plynutia premlčacej doby určil od dátumu splátky splatnej dňa 16. 07. 2017. Vzhľadom na to prvoinštančný súd vec nesprávne právne posúdil.

Poukázal na ustanovenie § 103, druhá veta OZ a na ustanovenie § 565 OZ.

Uviedol, že ustanovenie § 53 ods. 9 OZ neupravuje počiatok plynutia premlčacej doby. Z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ vyplýva len obmedzenie veriteľa na uplatnenie práva podľa ust. § 565 OZ žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre neplnenie splátok, až po uplynutí troch mesiacov s omeškaním zaplatenia splátky. Uvedené obmedzenie nemá žiaden vplyv na beh premlčacej doby. Ak by totiž mala začať plynúť premlčacia doba celého dlhu od splatnosti prvej omeškanej splátky, ako ustálil súd prvej inštancie, došlo by v rozpore so zákonom k posunutiu začatia plynutia premlčacej doby pred okamih splatnosti všetkých omeškaných splátok nasledujúcich po splatnosti prvej z nich (viď uznesenie Krajského súdu Trenčín č.k. 17Co/228/2016-74).

Pokiaľ sa pri premlčaní vychádza z ustanovenia § 101 OZ, teda že premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa mohlo právo vykonať po prvý raz, v spojení s ustanovením § 103 OZ je nutné poznamenať, že ak sa žalovaný dostal do omeškania so splátkou zročnou dňa 16. 07. 2017, na ktorej zaplatenie pod hrozbou zosplatnenia bol žalovaný vyzvaný v predžalobnej upomienke jeho právneho predchodcu, jeho právny predchodca ani nemohol pristúpiť k zosplatneniu a uplatniť právo v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti skôr ako po troch mesiacoch od danej splátky.

Z uvedeného vyplýva, že právo spojené s vyhlásením mimoriadnej splatnosti mohol prvýkrát (teda aj súdne) uplatniť najskôr dňom nasledujúcim po 16. 10. 2017, kedy uplynuli 3

mesiace od omeškania splátky, pre ktorej nezaplatenie pristúpil k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru a od tohto dňa začala plynúť všeobecná premlčacia doba 3 rokov. Je neprijateľné a v rozpore so zákonom, aby začiatok premlčacej doby pre celý dlh začal plynúť splatnosťou neuhradenej splátky, t.j. aj pre splátky, ktoré ešte nie sú splatnými, pretože z predloženého prehľadu splátok a úhrad je zrejmé, že splátky predpísané pred zosplatnením sú posudzované v režime premlčania každej splátky osobitne.

Bez ohľadu na spotrebiteľský charakter sporu nie je možné použiť ani výkladové pravidlo v prospech spotrebiteľa, nakoľko sa nejedná o výklad zmluvného ustanovenia, ale ustanovenie zákonné, ktoré platí rovnako pre obe strany sporu.

Ďalej podporne odkázal na právny názor vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Košiciach pod č.k. 11Co/153/2019-126 zhodne s právnym názorom vyjadreným v zjednocujúcom stanovisku občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Košiciach, podľa ktorého premlčacia doba predčasne zosplatneného dlhu (§ 565 OZ) zo spotrebiteľskej zmluvy začína plynúť s ohľadom na ust. § 53 ods. 9 OZ až uplynutím 3 mesiacov od zročnosti splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie dlhu.

Premlčacia doba zosplatneného dlhu tak začala plynúť od 17. 10. 2017, žaloba bola podaná na súd 31. 07. 2020, preto ním uplatnený nárok premlčaný nie je.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Uviedol, že vychádzajúc z dátumu predčasného zosplatnenia 09. 11. 2017 a z výpisu jeho účtu, možno dospieť k záveru, že časové kritérium týkajúce sa uplynutia lehoty troch mesiacov od omeškania splátky, pre ktorú mal byť úver predčasne zosplatnený, môže spĺňať najneskôr splátka splatná dňa 16. 07. 2017 (splatnosť splátok je vždy k 16. dňu v mesiaci - vyplýva z čl. 1 bodu č. 4 Zmluvy o úvere), čo vyplýva aj z rozsudku súdu prvej inštancie.

Pokiaľ ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach a veriteľ úver predčasne zosplatnil, sa moment plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby viaže na deň zročnosti nesplnenej splátky ako ustanovuje § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, t.j. od splátky pre ktorú pôvodný veriteľ mal vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru.

V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov (viď rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15CoCsp/43/2020 zo dňa 16. 09. 2020, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/145/2019 zo dňa 18. 12. 2019, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15CoCsp/35/2020 zo dňa 07. 10. 2020, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 8Co/84/2019 zo dňa 09. 12. 2019).

Podľa jeho názoru v prejednávanej veci pri posudzovaní premlčania je potrebné vychádzať z ustanovenia § 103 veta druhá OZ, podľa ktorého sa v prípade predčasného zosplatnenia úveru, počiatok plynutia premlčacej trojročnej doby viaže na deň zročnosti nesplnenej splátky.

Splátka, pre ktorú veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, musela nastať najneskôr dňa 16. 07. 2017, pričom žaloba bola podaná na súd dňa 31. 07. 2020, t.j. po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby.

Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné zákonné ustanovenia týkajúce sa premlčania, čo viedlo aj k správne záveru súdu prvej inštancie, ktorý vyhodnotil nárok žalobcu za premlčaný.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 379, § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

7. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací

súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

8. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred prvoinštančným súdom a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom.

9. Pokiaľ okresný súd pri rozhodnutí vychádzal z premisy, že Zmluvu o úvere uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným treba klasifikovať ako zmluvu spotrebiteľskú, považuje odvolací súd za vecne správne s poukazom na to, že právny predchodca žalobcu mal pri uzavretí zmluvy postavenie veriteľa (dodávateľa) a žalovaný postavenie spotrebiteľa.

10. V prípade omeškania so zaplatením niektorej zo splátok ustanovenie § 565 OZ umožňuje veriteľovi pri splnení v Občianskom zákonníku uvedených predpokladov žiadať zaplatenie celej pohľadávky naraz. Veriteľ môže žiadať zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku toho, že nebola zaplatená niektorá splátka, ak to bolo medzi dlžníkom a veriteľom dohodnuté, resp. ak to bolo určené v rozhodnutí, za predpokladu kumulatívne splnených skutočností : 1/ ak sa dlžník dostal do omeškania so zaplatením niektorej zo splátok, 2/ veriteľ požiadal dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky, 3/ veriteľ požiadal o zaplatenie celej pohľadávky najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej pohľadávky.

11. Podľa ustanovenia § 53 ods. 9 ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

12. Pod premlčaním sa rozumie oslabenie práva, t.j. súdnu nevymáhateľnosť práva, ktoré sa neuplatnilo v stanovenej lehote (premlčacej dobe) za podmienky, že dlžník vznesie námietku premlčania. Neuplatnením práva v premlčacej dobe sa teda právo oslabuje v tom zmysle, že jeho uplatnenie a vymáhanie prostredníctvom súdu je vylúčené, pokiaľ povinný subjekt vznesie námietku premlčania (čím zaniká nárok). Uplynutie premlčacej doby nemá vplyv na samotnú existenciu občiansko-právneho vzťahu a z neho vyplývajúceho subjektívneho práva, a preto dlžník kedykoľvek aj po uplynutí premlčacej doby svoj dlh dobrovoľne splniť. Či sa účinky premlčania prejavia v súdnom konaní, závisí od vôle samotného dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

13. Podľa ustanovenia § 54a OZ premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

14. Vzhľadom na to, že žalobca žalobou uplatnil žalobný nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, súd prvej inštancie ex offio skúmal, či sa (ne)jedná o premlčané právo.

15. Odvolací súd poukazuje na to, že ustanovenie § 101 OZ je úpravou všeobecnou (lex generalis) a ustanovenie § 103 OZ vo vzťahu k nemu je lex specialis, t. j. osobitnou úpravou, ktorá má pred aplikáciou všeobecnej úpravy prednosť.

16. Ak došlo zo strany veriteľa (právneho predchodcu žalobcu) k využitiu práva na zosplatenie platne (v súlade s § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ), premlčacia doba v zmysle ustanovenia § 103, druhej vety OZ začne plynúť odo dňa zročnosti tej splátky, pre ktorú k zosplateniu došlo, t.j. ktorá zosplatenie vyvolala.

17. Odvolací súd zhodne (s názorom prvoinštančného súdu) konštatuje, že v posudzovanej veci splátka splatná dňa 16. 07. 2017 vyvolala zosplatenie, a teda trojročná premlčacia doba začala plynúť práve

odo dňa zročnosti tejto splátky (§ 103, druhá veta OZ) a uplynula dňa 16. 07. 2020. Žaloba bola podaná na súd dňa 31. 07. 2020 (č.l. 41 spisu), teda po márnom uplynutí premlčacej doby.

18. Keďže v posudzovanej veci došlo k uplynutiu všeobecnej premlčacej doby na uplatnenie práva, ktorý mal za následok zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho nebolo možné premlčané právo žalobcovi priznať, preto prvoinštančný súd rozhodol vecne správne, keď žalobu žalobcu zamietol.

19. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu odvolací súd dodáva, že rozhodnutia všeobecných súdov SR, na ktoré žalobca v odvolaní poukázal, nie sú rozhodnutiami súdnych autorít, ktoré by boli pre odvolací súd v zmysle ustanovenia § 193 CSP záväznými, ani nie sú považované za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017 „do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“ (publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 71/2018).

20. Vzhľadom na uvedené odvolaciu súdu neostala iná možnosť ako rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť vrátane závislého výroku o trovách konania (II. výrok), pretože okresný súd správne aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

21. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva : „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči žalobcovi.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).